

Kiadóhivatal:
Kaposvár, Irányi D.-a. 14.
Ide címzendők
az előfizetési pénzek.
Hirdetések és nyilatkozatok
közlendők.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Egész évre . . . 8 kor.
Félévre . . . 4
Negyedévre . . . 2
Egy szám ára: 30 fill.

Szerkesztőség:
Kaposvár, Irányi D.-a. 14.
Ide kell küldeni a lap
mellől részlet minden
közlemény.
Bérmunkások, külföldi
munkások nem fogadják el.
Kéziratokat vissza
nem adunk.

SOMOGYI ÚJSÁG

MEGYEI és HELYI-ÉRDEKŰ VEGYES TARTALMU HETILAP

A „Kaposvári Iparoskör” hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint egyszer: KEDDEN.

Felölös szerkesztő és kiadó: POór Sándor.

Hit és hon.

Miért állítják egymással szembe a két szent fogalmat? Miért akarják egymás ellenségeivé tenni a magasztos érzelmeket? Hát olyannyira ellentétben áll a hazaszeretet a valláossággal, hogy karöltve nem járhat e kettő, hogy együttesen nem férhetnek meg az emberi szív belsejében?

Oh nem! Nincs oly magasztos érzelm, mely egy másik, hasonlóképen szent érzelm ellen lehetne, ha mind a kettő a maga, szepőlően tisztaságában tette ihletté az emberi keblet. Oly magasan jár mindkét fogalom, oly annyira nemes, tökéletes egyik úgy, mint a másik is, hogy salak nem érhet hozzájuk, földi szenny nem mocskolhatja be, mert ha csak parányi is a szennyes salak, a mi hozzá tapad, már elvesztji fonséges, magasztos voltát, le van húzva az égből a földre,

mi több, meghurczolva a sárban irtalmatlanul.

Oh nem! csak azok állítják egymással szembe a vallást s a honszerelme, a kik vásárt akarnak csapni egyik vagy másiktól, a kik önző, piszkos czélokra, saját hasznukra filogatják a szent érzelmeket, a kik csak ajkukon hordozzák mézes-mázás beszédekben e dicső fogalmakat, de a szívük-lelkük üres, vagy pedig mással: galádságokkal van tele.

Nem lehet az igaz magyar sohasem, a ki háborút akar haza és vallás között, ki a vésses fergetegeket összertornyosítja a magyar hon egén, a ki segíti felkavarni a vésses hullámokat, a magyarság s a vallásos meggyőződés hajóját veszélybe sodorják.

Békesség és szeretet, meleg felebaráti és honfiúi szeretet lakozzék keblükben ádáz harag helyett.

Csak az, a ki igyekszik lecsendesíteni a felvert habokat, a melyek oly-

kor romboló dühvel rotnak, a mi drága, s annyi megpróbáltatáson keresztülment szép hazánk ellen; csak a ki szívében is hordja a békét nem csak ajkain, csak az ilyen magyar érdemli meg az igaz honfi nevet.

És ez nem fogja keresni sohasem a csekélyes ellentéteket, melyek a hazáért való lángoló szeretet közt, egyrésztől, vallásos igaz meggyőződés közt másrésztől esetlegesen felmerülhetnek. Hanem igenis, fel fogja kutatni, lázas buzgalommal rendre ki fogja keresni azokat az összekötő kapcsolatokat, mik e két magasztos érzelmeket egybe olvasztják, mik e kettőt együttmárádásra, együtt járásra kényszerítik.

Miként Magyarország egykori fedelhetetlen emlékü, bíboros főpapja, Pázmán Péter megtalálta az utat, melyet a legválságosabb időkben honszerelme tárt föl előtte, azonképen más is járhat a példa után,

Szabadságharcunk dicső emlékei

T A R T A L M.

Álmok.

Gyorsan szállnak a napok s évek,
Visszük drága ifjúságom,
Lassan-lassan, észrevéltlenül
Szétfoszlik sok édes álmom.

Elmerül az ember a zajba,
A hol elkopik a lélek,
Kiből az avódó a szívből
A sok régi, régi képet.

A fátynak az ábrándok leple
Napról-napra úgy szét szakad,
A boldog ifjú álmokon
Fáradt szívem már csak kacsag.

Csak még egy hur rezdül lelkemben,
Néha, szomorúan, lassan,
Ez az emlék van csak a múltból,
A többi mind-mind oda van.

Kovács Sándor.

Kata.

— Fiúk nini, Orlov már megint olyan szomorú, mintha éppen most itéltek volna el tiszaszentdei kényszermunkára. Mi baja, kedves herczeg?

Kata egymásra vetett lábakkal ült a fehér kerti asztalkán és fújta a muszka cigarett füstjét. Szürke, okos szemével, melyekből pajkosság sugárzott, hamis évdéssel nézett arra a fiatal katonatisztre, akit a jóhagyású Orlov herczeg megérdemléssal tüntetett ki.

Ezüstös sugarait szórta a hold és fényében belegyúlt a fák ágaira függesztett lámpiónak tarka világossága. Mindamellet a tisztán, amelyen a szép Dereskey Kata udvarától körülveve trónolt, félhomályba volt burkolva. Csak halaknak, keresztül szűrődve a lombok közt hatolt ide a terraszról, a hol a mamák csavagtek a az öregek kártyáztak a csigányzene édes muzsikája mellett. Itt azonban vidám csavagstól, kacsagástól volt hangos a környék, mert Kata, a Dereskey lovas-helyőrség népszerű vált tájékoztatója szerint, Katalin csárna, tartotta itt udvarát.

Vidám és pajkos volt ugyanis Kata, dereskey Dereskey Kásmér, azaz a kir. kamarás, főispán, külömböző vitázó rendek lovagjának egyetlen leánya. Oly módfeletti vidámság és pajkosság jellemzték, amelyek

már valóban nem illettek egy fiatal leányhoz. Ez volt felőle a kisváros népeknek véleménye is. Hogy is na! Hiszen oly fiatal, szép, gazdag és előkelő volt, s oly keveset törődött velük, hogy eme dolgokat igazán nem lehetett azó nélkül hagyni. Mióta hazatért a nevelőből, valósággal felforgatta a városka nyugalmát. Ifjú féltelensége, modorának, szokásainak szabatosága minden napnak meghozta a maga apróbb-nagyobb botrányát. A bájos, kicsi leányról valóságos legendák keringtek, melyek között nem utolsággal helyen szerepeltek amaz állítások, hogy szenvedélyes pipás és literatúra iránta a groggót. Ha pedig hollőfelete paripáján, követve a garnizon egész kékattitűs, arany-szujtásos tisztikarától, dőbörgve vágatott végig Dereskey főutcáján, az intelligencia tagjai fejcsóválva tekintettek utána és ezt súgták:

— Valóságos boszorkány!

A Kelemen kisasszonyok, a gyógysezer, azaz a fekete kertyűs leányai, ilyenkor megbolnánkosra folytatták dőlő sétatűket, s egyetlen megmaradt gavalijukkal, Reitlinger Frigyes urral, a törvényszék derék alügyvédjével, egyértelműleg kijelentették, amit ezek az elkényeztetett nagyuri leányok elkövetnek, az valóban tulmeg minden határon.

Természetesen, a mai ünnepnek is, amelyet a méltóságos papa az alkalmából adott, hogy a hivatalos lap a Szt.-István-

között nem utolsó helyen állanak Istennek azon felkent szolgálói, kik pap létükre ott hagyva a szószéket, fegyverrel kezükben küzdöttek a magyarság szent nevében; a kiket minden vallásosságuk mellett vagy talán éppen azért lelkesített a honszerelem lobogó lángja. Nem volt akkor különbség katolikus, református és zsidó között. Egyik úgy, mint a másik. Örömmel áldozta fel ifjú szép életét, örömmel adta oda tudását, vérének a honnak.

Hány mély sirgódásban fekszik egymás mellett keresztény katolikus, református, meg zsidó, a mint egy véres ütközetben együtt küzdve, egyszerre hulltak el a magyar hazáért.

Ki kérdezte akkor, hogy mi a vallásod, ki vagy, mi vagy? „Magyar vagyok” ez az egy vallomás elég volt s keblére zárta szó nélkül a másik; elég volt tudni, hogy a te szived is azért dobog, a miért a másiké s barátnak fogadtad, tiednek nevezted őt, mert ő a testvéred, hisz ő is — magyar.

Mikor megjött a parancsszó a támadásra, a harcra, akkor te el voltál készülve a dicső halálra, de előbb megölelted pajtásodat, reá bízta minden titkodat, utoljára elsusogtatók egymásnak otthon hagyott kedves teitnek nevét, egy utolsó üdvözléssel nőnek, gyermekeidnek s azután elindultál hazáért adni s venni életet hősileg.

Ki kérdezte akkor, hogy mi is a vallásod? Bajtársod volt, magyar volt, a ki elhagyta a nyugalmas otthonát, el a szülőt, kedves nőt; kockára telt mindent, a mint hogy te tettél a hazáért, a kiből szintoly lánggal égett a honszerelem, mint te benned.

De azóta megváltozott a világ! Meg kell értnünk, hogy ismét kiujul a régi felekezeti harcz, a gyűlölség, mint ez a napi események lépén nyomon beigazolják. Csak nemrég történt p. u., hogy egy községben (nem akarjuk pellengérré állítani, azért nem is nevezzük meg) félreverik a harangot, mely jelzi, hogy tűz van, segítség emberek!

Odazudul a nép, a hol lobog a láng s terjed a pusztító elem egyik gerendáról a másikra. Ott állnak a tűz körül a polgártársak, de nem mozdítják kezüket, sőt mosolyogva nézik a borzasztó látványt. „Mi közünk hozzá — így szölk — hisz a kálomisták éneke, úgy kell nekik, hadd veszessenek!”

Ez még azonban nem elég. Betiltják a harangozást, hogy a szomszéd községből sem jöjjen senkisémm segíteni; levezik kutjaikról a vedreket és el tudják nézni a károsultak vergődését. Ám nem jut eszükbe, hogy azok is emberek, azok is magyarok s a mi ma azokkal, holnap velük is megtörténhetik...

Ez a velem megtörtént eset csak egyik példája az átkos felekezeti gyűlölségnek, de a kit érdekel, az egy egész halommal találhat ilyeneket a közelmúlt idők krónikájában.

Bizony, szomorú kötelesség nekünk újságíróknak: figyelmeztető szöveget küldeni szeretteink dologban, hogy eddig és ne tovább! Csak egy lépés még s táltongó örvény nyílik meg előttünk.

Vissza erről az utról, gyorsan, haladéktalanul! Sohase feszegessük a vallást és ne legyen más kérdésünk embertársainkkal szemben, csak az:

„magyar vagy-e?” S ha igen, úgy akkor legyen testvérünk, legyen barátunk.

A magyarság veszélyeztetett, szent ügye legyen mindenkor szemünk előtt, hazánk üdve a szívben s akkor nem ellenségge, de testvérré válik a hit és hon.

H I R E K.

— **Előfizetési felhívás.** Tisztelettel felkérjük lapunk t. olvasó közönségét, hogy a kiknek előfizetésük e hó végével lejárt, azt megújítani szivesek legyenek ne hogy a lap küldésében akadályok merüljenek fel. Az előfizetési feltételek lapunk homlokán olvashatók.

Kitűnő tisztelettel:

a „SOMOGYI UJSÁG”
kiadó-hivatala.

— **Ö felsége** a király születésnapja alkalmából f. hó 18-án délelőtt a helybeli összes felekezetek templomaiban háláadó istentiszteletek tartatnak.

— **A magyar kereszténység jubileuma.** Tudvalevő dolog, hogy a magyar kereszténység ez évben ünnepli kilencszázéves évfordulóját, hogy a magyar állam kereszténnyé lett. Ebből az alkalmattal Esztergomban nagy ünnepélyek tartatnak és az egész ország ünnepelni fog. Somogyvármegye augusztus 20-án, Szent-István napján veszi ki részét az ünnepségekből, a menyhíven a főispán és az alispán vezetésével háláadó istentiszteletet vesz részt, a melyről az értesítést a megye alispánja már szét is küldötte.

— **Eltemette a föld.** A laposvár-zi-

rend kiskeresztjével való kitüntetését köszölte, Kata volt a központja.

Éppen egy negyedórával ezelőtt történt, hogy ismét súlyos sérelmet követett el az illendőség ellen.

— Roppant meleg van itt! Pista, hozza a pezsget, bemegyünk a kertbe!

Pista, a kadét, szolgálatkészen kapta fel a pezsgos vedret, Kata pedig kezébe kapva a batist-ruhája fodrat, nekiszaladt az esti harmattól nedves pázsitra, egy csomó huszártiszt, meg néhány a társasághoz tartozó fiatal huszártiszt roppant lármával követték. A teremben sápadtan, kétségbeesve maradtak vissza Reitlinger ur társaságában a Kelemen kisasszonyok. A dolgon azonban nem lehetett változtatni.

A kis társaság a tisztáson igen vigan volt, amikor Kata hirtelen Orlov herczeghez, — aki egyébiránt a közelében a Marjay György névre hallgatott és főhadnagy volt a Deresken fekvő huszárszázadban, — a fenti esikpelölőző megjegyzést intézte.

Mindenki nevetett, csak György maradt komoly. Csendes, mélyen bú volt körülötte, aki nem igen illett a Kata zajos társaságába. A leány mindamellett kitűnő, s innen kapta ő Orlov herczeg, az irigylet kegyencs nevét. De ezt annak tulajdonították, hogy Kata rajongott a lovag-

lásért s Marjay a garnizon legjobb lovasa volt.

— Megmondhatom magának Kata, hogy miért vagyok rosszkedvű. Sohase szeretem látni, ha pezsget iszik.

Kata vidám kacagásra fakadt, Piros ajkai mögül kiragyogtak az apró, fehér egérfogak.

— Pedig hiába, kedves Orlov, én a maga kedvéért nem fogok a guszatusomon változtatni!

Marjay nem felelt. Ez meg jobban ingerelte a leányt.

— Látják, maguk nem is hiszik, hogy én hogy birom az italt... Fogadjunk, hogy megiszom magam egy füveg Mummot! Nos, ki tartja a fogadást?

— Én!... Én!... Hangzott körusban.

— Pista szaladjon, tudja hol a Mumm! Hozzon le egy tele üveggel.

Marjay szertartásosan meghajolt.

— Megengedi Kata nagysád, hogy a fogadás eldőltenek én ne legyek tanúja?

Összepengette a sarkantyuit, szalutált és sarkon fordulva reátért a kavicsos ösvényre, mely a kastélyhoz vezetett.

Mire Pista megjött a pezsgóval, Kata már szeszélyt változtatott.

— Jó... Elvesztettem a fogadást, nem iszom... Az a medve Marjay egészen elvette a kedvem.

Féltékeny vette fel a gallérját.

— Menjünk fel. A Kelemen kisasszonyok már elegendő pletykázhattak fölöttem.

Odafenn a cigány éppen a négyes bevezetését játszotta. A nyitott terraszajtón át a kert felől a fák és virágok enyhe lehellete aradt a terembe.

Kata odalépett Reitlinger Frigyes urhoz, aki szemüvege alatt szaporán pislogva, állt egy sarokban.

— Jöjjön. Magával tánczolom a négyest.

Reitlinger ur szinte megrendült a boldogságtól. A búszke Dereskey Kata, aki eddig egy fejbólintásra is alig méltatta, most maga kéri fel a négyesre. Azt hitte, hogy elajul.

E pillanatban jött Marjay. Meghajolt Kata előtt.

— Köszönöm, már van tánczosom.

— De nekem ígérte a négyest?

— Igaz, de megmondoltam... Udvartalan emberekkel nem tánczolok.

Marjay dühösen csapta be maga után az előszoba üveges ajtaját.

— A kocsimat! kiállott a közelben ácsorgó hajdura, kivette a csimeres szivartárcsáját és rágyújtott egy ropogós havannára.

— Meg fogom törni ezt a léha leányt mormogta.

Szájában az égő szivarral éppen fel akart mászni a homokfutó magas bakjára

gelvári h. é. vasut tulajdonát képező szűcskei homokbányában a múlt héten a leomló föld egy Jankovics András nevű munkást magával temetett, úgy hogy a szerencsétlennek csak a feje látszott ki a földből. Munkástársai hamarosan kiásták, de súlyos sérüléseket szenvedett. Beszállították a szigetvári kórházba. Mint értesülünk a szerencsétlenségnek a munkás vigyázatlansága volt az oka. Ez az egyedüli szerencsétlenség a mely eddig a nagy építkezésnél előfordult.

— **Templomavatás Szigetváron.** A szigetvári ferenczrendi szerzetesek régi templomát restaurálták és most nagy ünnepségek között felavatták. A felavatást Troll Ferencz cz. püspök végezte.

— **Elfogott gyilkos.** Említettük lapunk legutolsó számában, hogy Horváth Kakas József iháros-berényi polgár, miután Horváth József nagybajomi polgárt leszúrta, megszökött. A hatóság széleskörű intézkedéseket tett a gyilkos elfogatására, és sikerült is öt f. hó 8-án reggel egy nagykanizsai kocsimában letartóztatni, a honnan a kaposvári kir. ügyészség fogházába kísérték.

— **Megszökött jegyzőség.** Jambrich Ferencz szennai körjegyző segédje az alatt az idő alatt, míg főnöke fegyvergyakorlatra volt bevonulva, az asztalfőjét feltörte és abból körülbelül 140 korona készpénzt elrabolt és állítólag Genua felé szökött. A hatóság elrendelte körözését.

— **A vármegyei közgyűlés.** Somogyvármegye törvényhatósági bizottsága Talián Gyula főispán elnöklése alatt folyó hó 7-én tartotta évnegyedes közgyűlését melyen körülbelül 200 ügydarab került elintézés alá, a főispán indítványára 6 felsége a királyhoz 70 éves születés napja alkalmából hódoló, Ferencz Ferdinánd trónörököséhez pedig Chotek Zsófia grófnővel kötött házassága alkalmával üdvözlő felirat intézése határozatott el. Darányi Ignác földmívelésügyi miniszterhez a párisi kiállításnál szerzett érdemeiért szintén üdvözlő feliratot intéz a vármegye. Szent-István ünnepét a vármegye az idén nagyobb ünnepélyvel tartja meg, mint máskor és azon felekezeti nélkül, testületileg fog résztvenni. Az újonnan rendszerezett V-ik aljegyzői állásra Gyarmathy Pál eddigi tiszteletbeli aljegyző egyhangúlag megválasztatott.

— **Névmagyarosítás.** Lancsák József várm. irnok vezetéknevének „Lévai-”-ra kért átváltoztatását a belügyminister megengedte.

mikor hirtelen két selymes, puha kar fonódott a nyaka köré és egy meleg, édes leányhang szemérmes zokogásba fult hangon auttozta:

— Gyuri . . . maga bolond . . . Hova megy? Hiszen szeretem! . . .

Igy történt, hogy Dereskey Kata mégis Marjay Györggyel tánczolta a négyest. És így történt, hogy az est folyamán, a souper alatt, az ünnepi tisztelet elhangzása után, Dereskey Kázmér cs. és kir. kamarás, több vitézi rendek lovagja, felállított és beszélt, mint következők.

— Hölgyeim és uraim! Örömmel hozom tudomásukra, hogy egyetlen kedves leányomat, Katát a mai napon eljegyezte Marjay Péter nagybirtokos barátom fia, Marjay György huszárfőhadnagy ur.

Kata csárna pedig boldogan, de igaz leányos szégyenkezéssel süttötte le szűrke szeméit és csak lopva tekintett vőlegénye férfiasan komoly arcára.

Báttaszék Lajos.

Kíváncsok volna, ha e szép és hazafias tettet sokan követnék idegen nevű polgártársaink közül.

— **Meghívó.** A Kaposvizet levezető társulat folyó évi szept. hó 6-ik napján délután 3 órakor Dombóvárot (a nagyvendéglőben) rendkívüli közgyűlést tart. Ezen közgyűlésnek egyedüli tárgya az affeletti határozás, hogy az I. kerületi m. kir. kultur-mérnöki hivatal által készített s az előírányt szerint összesen 427483 korona 54 fillér költséget, tehát kat. holdanként 23 korona és 92 fillér költséget igénylő mederszélesítési s mederrendezési tervek keresztülvitesenek-e, s amennyiben ez elhatározatnék, a költségek miként fedeztetessenek. Kelt Dombóvárott, 1900. aug. 6-án. Döry József s. k. elnök.

— **Az osztrák postaigazgatás** már ismételtén felszólalt a Magyarországból Ausztriába elégtelenül bérmentesítve feladott levelezőlapok miatt. Ujabbban eszközölt feljegyzések szerint egyedül a bécsi központi levélkészítési hivatalhoz hat hét leforgása alatt 85. 260 elégtelenül -bérmentesített levelezőlap érkezett Magyarországból. Ezen hibás bérmentesítés azon körülménynek tulajdonítható, hogy a közönség a f. é. január hó 1-vel életbe lépett tarifális változásokat még most sem veszi figyelembe s Ausztriába szóló levelezőlapjait még most is 5 fillér helyett 4 fillérrel bérmentesíti. A közönség tájékoztatására ez alkalmából ismételtén közöljük, hogy a külföldre szóló egyszerű levél díja 25 fillér, a levelezőlap díja 10 fillér; Ausztria, Bosznia, Hercegovina, Németország, Szerbia és Montenegroval való forgalomban pedig a levél díja 10 fillér, a levelezőlap díja 5 fillér.

— **A „Pénz és Föld”** (Magyarország jelző- és földbirtok forgalmának előmozdítására szolgáló szaklap Budapestén), a melynek legutóbb megjelent száma is nem-csupán érdekes, de tanulságos tartalommal is bír, a közel jövőben lép VIII-ik évfolyamába. Fennállásának ezen tagadhatatlanul hosszú ideje is tanúságot tehet a lap kitűnően lett szerkesztése mellett, ha nem is sorozhatná munkatársai közé Dobránszky Péter dr. orsz. képviselő, egyetemi tanár, szeretett hazánk ezen jelen pennájú közigazgatási szaktanintéjét, Báttaszék Lajos dr. előnyösen ismert fővárosi kriminalistát, az „Új Század” felelős szerkesztőjét és a „Pesti Hírlap” országgyűlési rovatvezetőjét, Friedman Artur ügyvédet, a kitűnő humoristát, a ki „Törvédek Mark Tsvin utinaplójából” című cikksorozatával oly számos derűs orát szerzett olvasóinak, Krenedits Ferencz m. kir. földmívelésügyi miniszteri segédfogalmazót, a farsadhatlan természetbúvárt stb. De elterjedtséget mind azon által leginkább Gurré Ferencznek, a magyar gazdaközönség ezen önzetlen jóakarójának köszönheti a ki nemcsak anyagi áldozatoktól nem riad vissza, hogy ezen kiadásában megjelenő lapot a maga nemében páratlan organumá tegye, de mint a lap főszerkesztője is — Hilbert Antal felelős szerkesztővel egyetemben — hervadhatlan érdemeket is szerzett hazánk közigazgatási jólétének előmozdítása körül kifejtett munkásságával. Ajánljuk tehát ezen lapot t. előfizetőink becses gyűjtemébe.

Ü S A R N O K.

Rossz percekben.

Irta:

Szomaházy István.

Kedves, jó uram! Köszönet szíves soraiért, melyekből egy jó barát melegsége árad felém sok száz kilométernyi messzeségből. Ön gyöngéd és jó, és kétségtelen. Finoman a szememre lobbantja, hogy nincs

velem megelégedve, aggodalmas szemrehányásokkal illet, a miért az inspiráció költői hevét nem érzi mostanában a munkálataimban. Hanyatlom. Ön szerint s illet nélkül dolgozom. Bocssám meg az okozott fájdalmat írja levelében, de ez a gyötrelmem alig lesz hiábavaló. A tépelődés kitűnő kura s Ön elég kegyes azt hinni, hogy még nincs minden elveszve . . .

Köszönet kedves, jó uram, ezért a nemes vádért, de én azt hiszem, hogy a dolog igazán nem áll a legjobban.

Itt válaszolok Önnek, a nyilvánosság színe előtt, mert a kérdés nincs minden érdek nélkül. Van benne néhány motívum, mely mindannyiunkat érdekel, írókat és publikumot egyaránt. És ha egy kevés melancholikus érzelmeket hajlandó lesz inspiráció gyanánt elfogadni, ez a cikkely valóban nem szűkösödik ihletben.

Oh, kedves uram, milyen régen érezlek mi azt, amit Ön a szememre vet! Nincs mandátumom ahhoz, hogy ilyen kijelentéseket tegyek, de azt hiszem még mások is ilyenformán vannak azok közül, kik tollal és tintával keresik a kenyerüket.

Oszinte leszek Önhez, mert ez a legkevesebb, a mivel jószágáért tartozom.

Igen, uram, az inspiráció veszendőben van. Mi epigonok csak hirtől ismerjük már az ihletet, mely szentekké és rejtelmekké tette a letűnt korszak poétáit. Hol van a mánor, a muzsa csókja? Furfangosan dolgozunk, költői hűv nélkül, sőt számitással, mint egy becsületet hivatalnok. Alig hevítlünk föl jobban, mint egy ambíciós aranyműves, holott régen, hiszen tudja Ön a legendákból! . . . A poéták kerültek az emberek és falusi házakba, magányos malmokba bujtak, ha a muzsa közeledését érezték. Ott, a természet szent ölében, csurgott ki szívéből a poézis, holott mi? . . . Talán meghalnánk a dunaparti kioszk nélkül s elveszeztünk tekintjük azt a napot, amelyen egy kis francia kalap rózsaszín szalagja nem akadt az utunkba. A szegény muzsa pórul járt. Ma már csak a legámborabb gimnazisták hisznek benne, akik a lant édes pöngését is készpénznek veszik . . .

Mindenki a hangulatról beszél, de a hangulat volatákepen nincs is. Az életünk a Szilveszteréj ismert álarcosbáljaihoz hasonlít, hol szegényes Pierot-k, éhes Pierettek sűrűnnek a fényes parketten, de a régi álarcosbálok könnyelmű szelleme, pajkossága mindörökké oda van. Mindez közönséges unalmas. A tarka jelmezek alatt egy becsületes tűzoltó szíve dobog s a kopott dominókon felül szegény varróleányok unatkoznak. De a varróleányok is mennyire távol állanak ma már a Quartier Latin grizetteitől . . .

Milyen szegényes, kopott hangulatok azok, amelyek a mi szívünket betöltik! Szinte kedvem volna azt mondani, hogy uraságoktól levetett hangulatok, szín, változatosság hevílet nélkül. Annaira érezzük ezt, hogy sokszor sirva szeretnénk fakadni, de a könyek, fájdalom, aligha segítenének a bajunkon.

Nem rajongok a bohémiséért, de a mai egyforma életnél, azt hiszem még a bohémiség is többet ér. Mit látunk, miben van részünk? Jóformán semmiben. Mégöl bennünket az aranyközépszer, melyről himnuszt zengtek valaha a klasszikus kor poétái. Nincs benne változatosság, érzelmeink ugyanazok. Mennyivel többet érez az a szegény fiú aki batyujával könnyedén kóborolt erdőről-erdőre, tenyerével merítve ki a forrás tiszta vizét. Ha már nem lehetünk milliomosok, kik a saját yachtjukon csavarognak, talán még inkább ez az élet volna a valódi. De a chablon, a chablon! A megunt ebéd, a megunt udvárások, a megunt színház! Szójátékok, szellemességek, udvárások. Oh, kedves uram, nem ő-e ez meg

minden hangulatot, akár a cziromsav a veszedelmes bacillusokat?

A boltoz, aki divatos portékáját forgatja, havonként új cikkekkel frissíti föl a kiürült pultokat. De honnan vesszük mi az új hangulatokat, az új hevet? Busan, elhagyatva tengődünk a régiből, mely nem divatos, nem is kelendő többé. Akként vagyunk mint a falusi kalmár, aki régi, megfakult rongyait viszi a vásárra, a közönség elé...

Lehet, hogy túlzás mindez, mert levele melancholikussá tett kisé. De mily őszintén érzem, mily igaz fájdalommal! A szívemben hosszan siratom elveszett hangulataimat, mert kérdés, hogy visszatérnek-e magint, mint ifjúságom elején.

Oh, kedves uram, milyen keserves perczeket szerez néha az írás, milyen keserves, vigasztalan perczeket! Érezheti-e más ezt a fájdalmat, mely az önbizalom elvesztését kíséri? Ez az igazi pokol és nem az, amelyről Dante, a mi boldog kollegánk, énekelt.

Mily elhagyatottnak, mily szerencsétleneknek érezzük magunkat abban a rétetlen perczben, mely olykor hirtelen fölénk borul! Nincs bátorságunk arra, hogy egy új sort papírra vessünk, száználmas véleményeket olvasunk ki az emberek közönyös arcából. Azt hisszük, minden el van veszve, hitünknek, tehetségünknek, bizalmunknak örökre, visszahozhatatlanul végük van.

Mily szegényeseknek, mily száználmasoknak találjuk ilyenkor ügyetlen kis történeteinket. Mennyire chablonosak a szók, a jelzők, a gondolatfűzések! Azt hisszük, végkép kimerült az agyvelőnk és rémülettel gondolunk egy-egy kollegánkra, akivel a publikum már egészen lesemáolt! Egyre több és több hasonló vonást fűdözünk fel magunkban ezzel a kihamvadt lélekkel, melyből a tehetség utolsó szikrája is elpusztult már.

Hogy ragaszkodunk e legutolsó reményhez, mint kapunk egy-egy szegényes, elhullajtott morzsát után! Mint emel föl egy konvencionális bök, misoda súlylál birnak előttünk a legeggyűgyűbb emberek véleményei! Otthon nehéz sirás fojtogat bennünket a érezük, hogy fantáziánk kimerült, hangulataink elpusztultak, színeltek kifogytak a tégelyekből. A tikkasztó, poros országuton járunk, a chablon rémületes ország útján...

Caodálkozik-e kedves, jó uram, hogy az ilyen perczekben — kényszerítve a rideg kötelesség által — lelohadt, elfogyott szárnyakkal ülünk le íróasztalunk mellé? Ne ítéljen meg bennünket e gyarló munkálatok révén, melyek egy félénk, megrémült lélek nyilatkozásai. Ah, hogy fölengednénk mi a sikerben, a napsugárban!

Ne vegye rossz néven e szentimentalizmust, melynek az ön gyöngéd levele oldotta meg lánczait. Végre, ez is hangulat és ez is sokszorta jótékonyabb, mint a közöny hidegsége!

Ne szomorkodjék el kedves uram, mert hisz még mindig többet ér ez a kételkedés, mint a hülye emberek nevétséges önbizalma. Sőt tán nem is reménytelen az állapot, csak egy kevés igazi napsugárra volna szükség.

Olykor magam is azt érzem, hogy nem egészen reménytelen Átsuhan lelkeimen egy hangulat friss szellője, szívemben edes érzékenység támad. Tele vagyok reménnyel és bizalommal a vágyakozva gondolok a jövőre.

Isten önnel kedves, jó uram! Szerencsésen utazást ott távolban. Szívemből üdvözlöm önt!

Nyilttér)

NYILATKOZAT.

Miután értesemre esett, hogy a »Somogyi« 30-ik számában »a balatoni halászat« czim alatt megjelent cikk írója Purgly Pál ur volt, aki a »Somogyi Újság« 32-ik számában megjelent cikkem által sértve érzi magát, kijelentem, hogy őt, — kit személyesen ismerni nincs is szerencsém, személyében sérteni nem akartam.

Kelt Kaposvárott, 1900. évi aug. hó. 13-án.

Poór Sándor,

ügyvéd, a »Somogyi Újság« felelős szerkesztője.

MATTONI

ERZSÉBET SÓSFÜRDŐJE

gyógyhely Budapest (Budán)

Idény április hó 15-től október hó 15-ig.

Kiváló gyógyhatással bír

női bajokban és altesti bántalmakban.

Rendelő orvos dr. POLGÁR EMIL.

Égészséges fekvés. — Jutányos lakások. — Jó vendéglő. — Villamos-vasúti összeköttetés a fővárossal.

3371. sz.
tkvi 1900.

Arverési hirdetményi kivonat.

A kaposvári kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhirre t-szi, hogy Laurum János és neje végrehajtónak Huszár Imre János kaposkereszturi lakos végrehajtást szenvedő elleni 47 kor. 94 fill. hátralékos költség és járulékok iránti végrehajtási ügyében a kaposvári kir. törvényszék (a kaposvári kir. járásbíró) területén lévő Kaposkeresztur község határában fekvő, a kaposkereszturi 299. sz. tjkvben A. 1. 13. soroz. 1388 hrsz. szántóföldre 148 koronában, a kaposkereszturi 83. sz. tjkvben A. I. 1. 2. 8. soroz. 142, 230, 793. hrsz. hátra és telki birtokra 794 koronában és a kaposkereszturi 229. sz. tjkvben A. 1. 73. hrsz. 38b, számú hátra és belsőre 390 koronában megállapított kikiáltási árban az újabb árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1900. évi szeptember hó 10-ik napjának délelőtti 10 órakor Kaposkeresztur község házában megtartandó nyilvános árverésen a Moezt Ferencz utóajánlatot tevő által már megígért 38 kor. 875 kor. és 134 koronán alul eladni nem fognak.

Arverezni szándékozik az utóajánlatot tevő kivételével tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 14 kor. 80 fillért 79 kor. 40 fillért és 39 koronát készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított, és az 1881. évi november 1-én 3333 szám alatt kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék képes érték papírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánat pénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kaposvárott, 1900. július hó 29-ik napján.

A kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság.

KELEMEN,
kir. tszéki bíró.

Szénásy, Hoffmann és Társa

párisi és lyoni selyemgyári raktára Budapest IV., Bécsi-utca 4. Raktárunkban található a legszebb és legnagyobb választék divatos selyemkelmék, csipkék és szalagok, valamint gyöngytülldiszek pontlace-ruhák és ponticek-kelmék. Fekete, fehér és színes selyemkelmék 85 krtól 14 frt. Foulard- Pongis és Satin-Liberty- selymek 65 krtól kezdve Angol mosóselyem 80 cm. szélességben 1.25 krtól kezdve. Mintákkal kívánatra készséggel szolgálunk.

Biztos

kereset

kinálkozik jó beszélőképességgel bíró, tisztességes személyeknek kik állandó lakhelyükön az 1883. évi XXXI. törv. cz. értelmében sorsjegyeknek, állampapíroknak részletfizetésre való eladásával foglalkozni kívánunk.

5—10

MERCUR

váltóüzleti
részvénytársaság

Budapest,

Arany-János
utca 31.

Csődtömeg eladási hirdetés.

Vb. GRÜNHUT L. szigetvári közadós

csődválasztmányának határozata folytán ezennel közhírré teszem, hogy nevezett csődtömegéhez tartozó, a csődleltárban 1—1987 és 1993—2322 tétel alatt felvett 33033 kor, 31 fillér beszerzési értékű és 17360 kor, 69 fillérre becsült és Szigetvárott levő üzletek és raktárhelyiségekben levő rőfűsáru, rövid-áru és fűszeráru a bolti felszerelésekkel együtt zárt ajánlati úton az alábbi feltételek mellett eladásra kerülnek.

1) A zárt ajánlatokat

folyó 1900. évi augusztus hó 27-ik napjának déli 12 órájáig

Kapotsffy Jenő kaposvári lakos csődválasztmányi elnök urnál 1800 korona bánatpénzzel együtt kell benyújtani. Az ajánlat tartalmazza, hogy ajánlattevő jelen hirdetés feltételeit ismeri.

2) Bánatpénz nélkül vagy elkésve ajánlatot vagy utóajánlatot a választmány figyelembe nem vesz.

3) Az ajánlatok felett a választmány 24 óra alatt határoz, azonban egyiknek elfogadásához sincs köelve.

4. A kinek ajánlatát a választmány elfogadja, tartozik a vételárát tömeggondok kezére azonnal megfizetni és az árukat 3 nap alatt átvenni, A kinek ajánlatát a választmány visszautasítja, bánatpénzét nyomban visszakapja.

5. Az ajánlat előadása után az árukat érhető veszély a vevő kára.

6. A vétellel járó összes kincstári illeték a vevőt terheli.

7. A választmány az áruk minőségéért, mennyiségéért és állapotáért szavatosságot nem vállal.

8. Ha vevő a föltételeknek eleget nem tesz, bánatpénzét elveszti és felelős minden kárért.

A venni szándékozókát értesitem, hogy a csődleltár irodámban (Kaposvárott, Korona-utca

3) bármikor megtekinthetik, az árukraktárt pedig f. hó 26-ikán egész nap nyitva tartom.

Kaposvárott, 1900. augusztus 13-án.

Dr. Schön Manó

mint vb. Grünhut L. csődtömeggondnoka.

A női szépség

elérésére, tökéletesítésére és fenntartására legkitűnőbb és legbiztosabb a

MARGIT CRÈME,

mely vegytiszta, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, teljesen ártalmatlan és zsírmentes.

→ Törvényesen védve. ←

Ezen világhírű arczkenőcs pár nap alatt eltávolít szeplőt, májfoltot, pattanást, bőrrákát (Milesser) és minden más bőrbajt. Kisimítja a ráncokat, redőket, himlőhelyeket és az arczot fehérré, simává és udévé varázsolja.

Legkitűnőbb óvszer a nap és szél befolyása ellen.

Ára: kis tégely 50 kr., nagy tégely 1 frt, Margit hölgypor 60 kr., Margit szappan 35 kr., Margit fogpép (Zahn-pasza) 50 kr., Margit arczvíz 50 kr.

Számtalan elismerő és köszönő levél! Utánzatoktól óvakodjunk!

Postán utánvétellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készítő:

FÖLDÉS KELEMEN, gyógyszerész, Árad.

Kapható minden gyógyszerárban, drogu-üzletben és illatszerek-kereskedésben.

Tisztelt háziasszony!

Mossa ön ruhaneműjét

szappan szóda, hamu

stb. használata nél-

kül csakis a chlor-

tiszta valódi

mosóporral

I. Picot-tól Párisból. Idő- és munkatakarítás.

Ártalmatlanságról kezeskedve.

Minden tiszta és hófehérré lesz. Egy kísérlet meggyőző.

„LESSIVE PHENIX” központi irodája

Budapest, VII., Károly-körút 19.

Kapható minden fűszer üzletben.

